

PAROUSIE MAGAZINE

THEMA: AMBULANT

Anita Heij en team ambulant:

"De vertrouwensband is
de sleutel tot succes in
ambulante zorg."

10

Klarina werkt in de Deel
en vertelt over haar
ontwikkeling

14

Op bezoek bij Wilma
Een tweegesprek met ambulant
begeleider Teunie en Wilma

Stichting
Parousie

COLOFON

Het *Parousie Magazine* is een gratis uitgave van Stichting Parousie en verschijnt tweemaal per jaar.

UITGEVER
Werk & Training

VORMGEVING EN DRUKWERK
Printservice Kopietje

REDACTIE
Bert Houwen - Hoofdredacteur
Jorieke Vink - Redactie
Vyrena de Heus - Redactie, ontwerp & fotografie
Beppie van de Beek-Pellegrom - Tekstschrijver

CONTACT
Stichting Parousie
Vlieterweg 17
3925 GA Scherpenzeel
Tel.: 033-3031471
www.parousie.nl

Vragen over de inhoud of reacties, of wilt u een adreswijziging doorgeven, dan kan dat via redactie@parousie.nl.

Wilt u het *Parousie Magazine* niet meer ontvangen, stuur dan een mail naar redactie@parousie.nl.

6 Anita over ambulante begeleiding:
"Ik vind het prachtig om te zien hoe mensen vooruitkomen en zich daar, met onze zetjes in de goede richting, voor inzetten."

10 Klarina werkt in De Deel
"Ik vind persoonlijk dat ik best gegroeid ben in mijn ontwikkeling."

14 Op bezoek bij Wilma
Een tweegesprek met ambulant begeleider Teunie en deelnemer Wilma over het verleden, het heden en de toekomst.

STEUN HET WERK
VAN ONZE STICHTING

BANKREKENINGNUMMER:
NL68 RABO 0322 0235 05

Stichting Vrienden van Parousie
Penningmeester: Berrie Steenbeek
Secretaris: Bert van de Kleut
Voorzitter: Arie de Jong

Ambulant

KORT NIEUWTJE

Op 30 mei heeft het jaarlijkse uitje vanuit de Stichting Vrienden van Parousie plaatsgevonden.

Verschillende bewoners zijn naar Maurik geweest.

Op een mooie buitenlocatie aan het water is "pitch en putt" gespeeld.

De activiteit is afgesloten met een gezellige gezamenlijke maaltijd.

EN VERDER...

- 5 Meditatie**
door Dick Hovestad
- 9 Column**
Maarten en Ellen vertellen
- 12 Nieuwkomers en afscheid**
Nieuwe en vertrekkende gezichten
- 13 Afscheid van Jan Pieter Roubos**
na acht jaar bij de Raad van Toezicht
- 17 Beleidsmedewerker gemeente Ede Lianne de Wijn**
Over ambulante begeleiding en de toekomst daarin
- 18 Hans Overeem**
En zijn jaren in de cliëntenraad waar hij nu afscheid van neemt

Parousie is een christelijke organisatie die 24-uurs zorg en ambulante begeleiding biedt aan cliënten met een psychiatrische diagnose en een Wmo-indicatie. Daarnaast biedt Werk & Training een programma van activiteiten die cliënten helpen bij het ontwikkelen van vaardigheden in het wonen, werken en in de sociale omgeving.

BERT HOUWEN

Beeld: Klaas Pieter
van den Dool

‘AMBULANT OF ONDERWEG ZIJN’

“Wij als mensen zijn
ons leven lang
onderweg...”

Ambulant begeleider zijn betekent dat je als medewerker van Parousie niet mensen begeleidt tijdens hun wonen bij Parousie, maar voordat ze bij Parousie komen wonen of zelfs in plaats van dat ze bij Parousie komen wonen.

Als ambulant werker ben je net de wegwacht. Je gaat naar de plek waar het (even) niet gaat en probeert samen weer de ‘auto’ aan de praat te krijgen. Gaat het echt niet dan zal hulp van de garage (wonen) nodig zijn.

Maar net als bij de garage is het de bedoeling dat de auto’s zelf rijden en de garage weer verlaten.

Wij als mensen zijn ons leven lang onderweg. We mogen rekenen op hulp van onze naasten, familie, mensen uit onze kerk et cetera. Zij helpen om het leven aan te kunnen en onderweg te blijven. Soms is er iets meer zorg nodig (de wegwacht) en dan komen de ambulant werker en de behandelaars. Zo kunnen wonen, werk en sociale contacten intact blijven en helpen weer een goed leefritme vast te houden. Voor veel bewoners/cliënten/deelnemers is er naast deze horizontale relaties ook nog een extra relatielijn. We hebben een relatie met God, onze Schepper. Hij kent en leidt ons levensplan. Naar Hem zijn we onderweg, dat lezen we ook in de meditatie. Zo krijgt de term ambulant nog een diepere betekenis: onderweg naar je bestemming, naar het uiteindelijke doel van het leven.

We zijn blij met alle zes begeleiders en wegwachten die we mogen zijn of van wie we hulp mogen ontvangen.

Veel leesplezier met dit magazine!

Bert Houwen
Bestuurder

**“Zo krijgt de term
ambulant nog een
diepere betekenis:
onderweg naar je
bestemming, naar
het uiteindelijke
doel van het leven.”**

**“In geestelijke zin zijn wij allen
'ambulante' reizigers, als het goed is
pelgrims, op reis naar een heilige plaats.”**

Het thema van dit magazine is ambulant. Dat woord heeft meerdere betekenissen. Voor Parousie betekent ambulante zorg: zorg die buiten de muren van de instelling wordt geleverd. De overheid streeft ernaar om zoveel mogelijk zorg thuis te verlenen, omdat de kosten lager zijn dan bij opname in een zorginstelling. Ook Parousie levert steeds meer ambulante zorg. Volgens Wikipedia betekent het woord ambulant ook: 'steeds op weg, zonder vaste standplaats'.

DICK

HOVESTAD

Beeld: Pim van de Beek

Dat zien we eigenlijk ook door de hele Bijbel heen. Abraham werd geroepen uit Ur der Chaldeeën naar Kanaän en het volk Israël moest 40 jaar omzwerven in de woestijn. Als gevolg van de Babylonische wegvoering hebben veel Israëlieten 70 jaar in ballingschap geleefd. Na de verwoesting van Jeruzalem is het volk Israël over de gehele wereld verspreid. Recent hebben we het ook gezien in Oekraïne, het Midden-Oosten en Afrika. Miljoenen mensen hebben geen vaste standplaats meer.

Jozef en Maria waren ook reizigers op weg naar Bethlehem. Een zware reis voor Maria, die hoogzwanger was. Een niet ongevaarlijke reis over bergen en door dalen. En als ze dan geheel vermoeid eindelijk in Bethlehem aangekomen zijn, dan is er geen plaats voor hen in de herberg en moeten zij noodgedwongen hun intrek nemen in een beestenstal. En daar, in een koude en kille plaats, wordt Christus geboren. Hoe heeft hij vanaf de geboorte al moeten lijden om onze zonde.

Konden Jozef en Maria nu eindelijk tot rust komen? Nee, ze moeten direct op reis, want na het bezoek van de wijzen uit het Oosten besluit Herodes dat alle jongetjes in Bethlehem die jonger zijn dan twee jaar moeten worden omgebracht. Een Engel beveelt Jozef in een droom om direct met het Kind en Zijn moeder naar Egypte te vluchten, tot behoud van de Zaligmaker en de hele Kerk op aarde.

In geestelijke zin zijn wij alle 'ambulante' reizigers, als het goed is pelgrims, op reis naar een heilige plaats. Daarvoor is het nodig dat we van die brede weg, die naar het verderf leidt, gebracht worden op de smalle weg die naar Sion leidt. Gods volk leidt een rusteloos bestaan, totdat het rust vindt in Hem. Wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomst, waar werkelijk de rust gevonden kan worden. Paulus schrijft in 1 Korinthe 9:24: Weet gijlieden niet dat die in de loopbaan lopen, allen wel lopen, maar dat één den prijs ontvangt? Loopt alzo, dat gij dien moogt verkrijgen.

**Wij hebben God lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.
Dat dit een troost en bemoediging voor ons moge zijn.**

Tekst: Beppie van de Beek-Pellegrom

Beeld: Vyrena de Heus

Over Anita Heij

Anita Heij (46) werkt sinds 2010 bij Stichting Parousie, eerst als woonbegeleider en later als ambulant begeleider.

Sinds 2022 is Anita coördinerend ambulant begeleider.

Anita volgde de MBO-opleiding sociaal pedagogisch werk en later de studie Social Work AD.

7 VRAGEN AAN ANITA HEIJ – AMBULANT BEGELEIDER EN COÖRDINATOR

“Doordat ik bij cliënten thuiskom, maak ik hun leefwereld van heel dichtbij mee.”

Ze is ervan overtuigd dat ambulante begeleiding meer de toekomst wordt, ook omdat gemeentes er vaker op aansturen. En als het aan Anita Heij ligt, is dat een positieve ontwikkeling. Cliënten thuis helpen met hun hulpvraag, als dat kan. Soms nog vóórdat een eventuele stap naar een beschermde woonomgeving aan de orde is. “Je komt heel dichtbij mensen, letterlijk bij hen thuis, en loopt een tijdje met iemand op. Dat vind ik heel bijzonder, het schept ook een vertrouwensband. En dat heb je in dit werk zó nodig, anders lukt het niet.” Zeven vragen aan Anita over haar werk als ambulant begeleider bij Stichting Parousie.

1 Wat houdt je werk als ambulant begeleider precies in – en wanneer kom jij in beeld?

“Als mensen een hulpvraag hebben, gaan ze daarmee naar de gemeente (de WMO), die bepaalt welke zorg aan iemand toegekend wordt. Via de WMO worden wij dan benaderd of we aan iemand hulp kunnen bieden. Dat kan op allerlei leefgebieden zijn. Het gaat dan om mensen met psychiatrische problematiek. Soms is al bepaald wat en hoeveel uren, soms zijn we daar wat vrijer in. De eerste keer bezoek ik samen met een collega de cliënt en daarna gaan we afzonderlijk, om beurten langs. We vragen tijdens dit intakegesprek goed door wat de hulpvraag is. Aan de hand daarvan stellen we samen met de cliënt doelen op waar we aan werken.

“Je helpt dus iemand thuis, in zijn woonomgeving, met de hulpvraag die er is.”

Je helpt dus iemand thuis, in zijn woonomgeving, met de hulpvraag die er is. Maar in eerste instantie is het vooral heel belangrijk dat je een vertrouwensband met iemand opbouwt, voor je zover komt.” Nadenkend: “Je komt heel dichtbij, hè, dus mensen moeten hun woning letterlijk openstellen voor onze hulp. Dus ik vind het heel belangrijk dat er een goede relatie ontstaat, zodat je ook echt sámen kunt werken aan vooruitgang. Bij de meeste cliënten kom ik of mijn collega gemiddeld twee keer per week langs.”

2 Waarom koppelen jullie twee collega's aan één cliënt?

“Dat is eigenlijk vanuit een heel praktische reden ontstaan. Omdat die vertrouwensband zo belangrijk is, is het wenselijker om iemand aan twee personen te laten wennen. Stel dat ik alleen langs zou komen, en ik val eens uit door ziekte of vakantie, dan heeft die cliënt opeens een nieuw gezicht voor de deur staan. Door zo samen te werken, houd je het voor de cliënt stabiel. Dit is gelijk ook een groot verschil met iemand die woont in een woongroep; die ziet dagelijks verschillende begeleiders langskomen. Dat is met ambulant werk niet zo.”

3 Wat vind je mooi aan je werk?

“Ik vind het prachtig om te zien hoe mensen vooruitkomen en zich daar, met onze zetjes in de goede richting, voor inzetten. Het mooie aan deze zorg is dat mensen gemotiveerd zijn. Ze hebben zelf aan de bel getrokken, ze hebben zelf via de gemeente hulp gevraagd. Dus het feit dat ze mij of mijn collega's dan binnenlaten om hen daadwerkelijk te mogen helpen, vind ik heel bijzonder. Ik heb al bij een aantal cliënten gezien dat ik mezelf op den duur bijna ‘overbodig’ heb gemaakt. Dat is uiteindelijk waar je het voor doet! Daarnaast vind ik het heel mooi hoe je met deze begeleiding veel meer het netwerk van mensen erbij kunt betrekken. Omdat deze cliënten niet beschermd wonen, maar nog in hun eigen omgeving, hebben ze vaak ook meer hulp van anderen nodig. Denk aan familieleden, burens, kennissen en ook heel belangrijk: de kerkelijke gemeente.”

4 Heb je veel contact dan, met zo'n netwerk om een cliënt heen? Hoe ziet dat eruit?

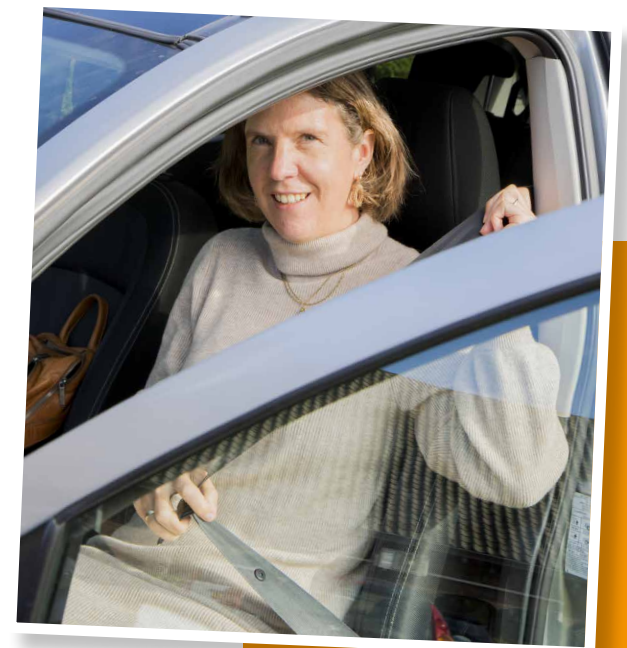
“Jazeker. De cliënt heeft ook anderen nodig. Als praktische en emotionele steun, bijvoorbeeld voor als er tussen onze bezoeken door wat voorvalt. Zodat ze iemand hebben op wie ze kunnen terugvallen. Je kunt cliënten daar soms in helpen door dat voor hen te ‘organiseren’, want vaak vinden

ze een beroep doen op hun netwerk wel moeilijk. Dan bel ik bijvoorbeeld iemand op en vraag concreet: ‘Stel dat er wat is, mag de cliënt jou dan opbellen?’ Vaak is dat geen enkel probleem, maar voor de cliënt is die drempel dan wel weg. Ik hielp ook eens een cliënt die naar de kerk gaan moeilijk vond bijvoorbeeld. Dan denken we samen na: ‘Wie zouden we kunnen vragen om jou op te halen? Zodat je niet alleen hoeft?’ Dat soort dingen afspreken, kan al veel stress wegnemen.”

5 Welke voordelen heeft ambulante begeleiding?

“Het grote voordeel is dat cliënten in hun eigen woonomgeving kunnen blijven, waar ze meer in contact blijven met hun netwerk en waar herstel toch vaak het snelst gaat. In de eigen woonomgeving voelen veel mensen zich toch het meest op hun gemak. En als het niet nodig is om je huis te verlaten en beschermd te gaan wonen, bijvoorbeeld bij ons binnen Parousie, dan is het fijn als er toch een alternatief is waarbij je wél de zorg en hulp ontvangt, maar toch in verbinding blijft met je woonplek.”

“Het mooie aan deze zorg is dat mensen gemotiveerd zijn. Ze hebben zelf aan de bel getrokken...”

Team ambulant bij Parousie met v.l.n.r.:

Teunie van Maanen, Niek van de Weerd, Anita Heij, Lies Weijman en Tineke Pluimers.

Woonassistente Anneke Barten en invakrucht bij het ambulante team Tjitske van de Bruinhorst staan niet op de foto.

6 Welke verschuiving zie jij, als het gaat om ambulante zorg?

"In de achterliggende twee jaren zag ik de aanvragen voor ambulante begeleiding stijgen. Waar we eerst vooral ambulante begeleiding boden aan cliënten die bij ons uitstroomden nadat ze een tijdje bij ons hadden gewoond, zien we nu ook veel hulpvragen van mensen die nog thuis wonen. Precies dus wat ik al schetste. Ik denk dat er in de toekomst meer ingezet gaat worden op deze vorm van begeleiding, ook omdat het – in vergelijking met wonen op een woongroep – kosteneffectief is. Je ziet dus dat regels voor een woonindicatie strenger worden. Dat vind ik niet per se een verkeerde ontwikkeling, want we zien dat deze vorm van begeleiding eveneens vruchten afwerpt en ik ervaar dagelijks de voordelen ervan."

7 Betekent dit dat er straks geen 'beschermd wonen' binnen een instelling meer nodig is/zal zijn?

"Nee, dat geloof ik heel zeker niet. Ik denk dat het ambulante begeleiding en begeleiding binnen beschermd wonen naast elkaar zullen blijven bestaan. Er zal altijd een doelgroep zijn voor wie het wonen binnen een beschermde woongroep écht nodig blijft. Voor die mensen is 24/7 zorg nodig en dat moet je kunnen bieden, ik ben ook blij dat we dat doen! Voor die mensen is ambulante begeleiding thuis nog een brug te ver. Maar ik geloof wel dat het aantal woonplekken op den duur minder zal worden. Je moet ook niet vergeten dat we uiteindelijk met ambulante begeleiding én de begeleiding op een woongroep hetzelfde doel hebben: we helpen iemand, zetten er samen op in dat diegene weer uitstroomt naar de maatschappij en thuisomgeving, en verder kan zonder of bijna zonder onze hulp. Zo moeten we onszelf overbodig maken. En zoals ik al zei: als dat gebeurt, ben ik blij! Daarom markeer ik positieve ontwikkelingen ook altijd extra. Als iemand bijvoorbeeld uitstroomt uit één van onze woongroepen, op zichzelf gaat wonen en dan nog voor een stukje ambulante hulp bij mij komt, neem ik bij de eerste ontmoeting taart mee. Om te vieren dat diegene een eigen plekje heeft en (verder) gaat bouwen aan een toekomst. Ja, dat vind ik echt een mooi moment!"

MAARTEN EN ELLEN

"Met hulp en begeleiding bouwen we stap voor stap aan een stabiel gezinsleven"

Beste lezer,
Graag vertellen wij in het kort wat over ons gezin en onze ervaringen met Parousie. Wij zijn Maarten en Ellen Doornenbal. Wij zijn ruim zes jaar getrouwd en ouders van drie prachtige kinderen, Nathan (5 jaar), Hannah (2 jaar) en Eva (1 jaar).

In de zes jaar van ons huwelijk is al veel gebeurd. In 2021 kreeg Maarten de diagnose van de ziekte van Parkinson. Dat heeft grote impact op ons gezinsleven. De komst van drie kinderen maakte deze situatie extra intensief. Begin dit jaar (2024) is Ellen door al deze gebeurtenissen overbelast geraakt. Ellen heeft daarvoor een periode in de Oase en in Selah doorgebracht.

"Op veel momenten hebben wij het gevoel dat ons levensschip in de storm vaart."

Op veel momenten hebben wij het gevoel dat ons levensschip in de storm vaart. De tijd in de Oase en in Selah was voor Ellen letterlijk een moment van rust. Een pauze in alles wat er gebeurde. In deze periode werd ook duidelijk dat het autisme (PPD-NOS), een diagnose die al langer geleden gesteld is bij Ellen, door het drukke gezinsleven grote invloed heeft op haar dagelijks functioneren.

In deze periode hebben we samen met verschillende mensen gesproken hoe we na deze periode verder moeten. Eigenlijk zijn we daar nog steeds mee bezig. Het is een ingewikkelde zoektocht naar passende zorg, die ook aansluit bij de beperkingen van Ellen. Via de WMO- consulent kwamen we in contact met Parousie.

Inmiddels krijgen we op elke week twee momenten ambulante begeleiding en één moment woonzorg van Parousie. Doordat we bezoek aan huis krijgen van Parousie ontstond er snel een beeld van de situatie. Voor ons als gezin was dit wel even schakelen, maar al snel is er door het directe contact wederzijds vertrouwen ontstaan. Als het allemaal weer even veel wordt, is dit snel duidelijk en kan er direct worden geschakeld. Dan wordt het stuur van ons schip even overgenomen of wordt er bijgestuurd... We mogen dit dan even loslaten. Op dit moment is het voor Ellen belangrijk dat er rust en overzicht is in het ritme van elke dag. Dankzij de hulp proberen we weer zaken op te bouwen en vooruit te kijken. Parousie heeft het initiatief genomen tot een overleg met ons netwerk waarin we bespreken hoe we een passend zorgsysteem voor ons gezin voor de toekomst kunnen bouwen.

Tot slot denken wij aan een stukje uit het dagboek wat we onlangs lazen over de profeet Jona. In Jona's leven stormde het ook. Maar hoe diep het moest gaan, God liet hem niet omkomen. Dat hebben we boven alles nodig!

Tekst: Beppie van de Beek-Pellegrom
Beeld: Vyrena de Heus

Profiel van Klarina Groeneveld

Klarina Groeneveld (43) werkt drie dagdelen per week bij Parousie, op De Deel.

Eén vast dagdeel helpt ze klanten in de boerderijwinkel, de andere dagdelen is ze creatief bezig.

Klarina krijgt één keer per week ambulante begeleiding en eens per week kookbegeleiding.

Klarina woont op zichzelf in Scherpenzeel.

Het is haar doel om in de toekomst vrijwilligerswerk te gaan doen in een winkel.

WERK & TRAINING

“IK MERK DAT IK VEEL SOCIALER EN ZELFVERZEKERDER BEN GEWORDEN”

Klarina Groeneveld werkt in boerderijwinkel De Deel

Drie dagdelen in de week is Klarina Groeneveld (43) te vinden in De Deel, de boerderijwinkel van Parousie. Eén dagdeel om klanten te helpen, de andere uren is ze creatief in de weer. “Er is hier altijd wat te doen; bakken, wat haken en natuurlijk klanten helpen,” vertelt ze enthousiast. En dat laatste, dat doet ze met liefde, ontdekte ze. “Ik had nooit gedacht dat juist het werken met mensen me zou trekken. Ik zoek nu zelfs vrijwilligerswerk in een winkel. Dat had ik voorheen nóóit kunnen denken!”

Een aantal jaren geleden begon Klarina met haar werk bij drukkerij Kopietje van Parousie. Inmiddels werkt ze in boerderijwinkel De Deel en helpt ze met veel plezier de klanten die over de vloer komen. “Ik woon zelf in Scherpenzeel en hoorde van

“In eerste instantie vond ik het heel spannend om contact te leggen.”

iemand die hier ook gewerkt heeft, dat het zo fijn was. Toen ben ik ook eens gaan oriënteren of er werk voor mij te doen was. En dat bleek! Ik heb het hier goed naar mijn zin. Omdat het werken met computers me minder ligt, ben ik na een tijdje overgestapt naar het werken hier op De Deel.” En dat was wennen, vertelt Klarina bescheiden. “In eerste instantie vond ik het heel spannend om contact te leggen met de mensen in de winkel.” Begeleider Esther, die meeluistert, breekt in: “Maar je bent daar enorm in gegroeid. We hebben ook afgesproken dat ze een seintje geeft als het bijvoorbeeld opeens te druk wordt met klanten.” Klarina, glimlachend: “Ja, klopt.” Esther: “Maar laatst stond de winkel vol met vijf mensen en gaf je nog steeds geen seintje.” Ze lacht even: “Nee, toen ging het ook goed. Ik had echt voorheen niet gedacht dat ik het werken met mensen zo leuk zou gaan vinden.”

Ambulante begeleiding

Naast het werk in de winkel richt Klarina zich de andere dagdelen op creatief bezig zijn. “Er is hier altijd wat te doen. Is het niet bakken, dan kan er wel wat opgeruimd worden. En soms haak ik wat en een tijdje geleden hebben we bijvoorbeeld kerstkaarten gemaakt.” Voor de dagen dat ze er is, is er een gestructureerde dagplanning, vertelt ze. “Dat geeft me een stukje rust, zodat ik weet wat we gaan doen.” Dagstructuur is sowieso een belangrijk houvast voor haar, vertelt ze. “Eens per week komt een ambulante begeleider bij me langs, die helpt me ook om daar, ook op de andere dagen, grip op te krijgen.” Eerder kreeg Klarina drie uur per week ambulante hulp, op het moment nog maar anderhalf uur. “Een aantal jaren geleden ben ik verhuisd naar Scherpenzeel en ik merk dat het sinds ik hier woon beter met me gaat. Daar ben ik heel blij mee.” Naast de ambulante begeleiding krijgt Klarina

WERK & TRAINING

ook kookbegeleiding, zodat ze voor een hele week verse, gezonde maaltijden maakt en invriest.

Leerdoelen

Klarina is tevreden over het contact met Esther en haar collega's. “Ik krijg hier echt de mogelijkheid om door te groeien, de begeleiding denkt goed met me mee en is vriendelijk; ik voel me hier op m'n plek. Ook kijken we samen naar de doelen die ik mezelf stel. Op dit moment werk ik aan het op tijd aangeven van mijn grenzen. Zodat ik niet doorga als het niet lukt. Ik moet soms eerder proberen hulp te vragen in plaats van het zelf blijven proberen. Dat vind ik lastig, maar ik merk dat het wel een haalbaar doel is.” Esther vult even aan: “Het is inderdaad belangrijk dat je je uren compenseert, want je kunt niet altijd door blijven gaan. Het is heel sterk dat je je zo verantwoordelijk voelt, maar je moet wel op tijd op de rem trappen natuurlijk.”

Toekomst

Klarina kijkt positief naar de toekomst. “Ik vind persoonlijk dat ik best gegroeid ben in mijn ontwikkeling. Toen ik hier net kwam werken, was ik heel onzeker en bang om fouten te maken. Nu ga ik met veel meer zelfvertrouwen aan de slag, ook in de winkel. Als ik het even niet snap, haal ik er gewoon iemand bij. Ik vind het zo leuk om te merken dat het werken in de winkel echt ‘mijn ding’ is geworden, dat wist ik eerder niet eens! Ik zou dus in de toekomst ook graag in een winkel vrijwilligerswerk willen doen. Laatst heb ik gekeken bij een boekenwinkel, maar dat ging uiteindelijk niet door. Maar ik ga zeker door met mijn werk hier, zodat ik uiteindelijk ook echt vrijwilligerswerk kan gaan doen.”

Het meest blij is Klarina met de onafhankelijkheid die ze bij zichzelf ervaart. “Als ik terugkijk, zie ik dat ik vroeger altijd afhankelijk was van mensen, ik durfde nooit iets zelf. Dan dacht ik al snel: ‘Dat kan ik niet’. De laatste tijd merk ik dat ik dat ik minder denk, ik ben zagezegd wat volwassener ben geworden. Dat komt door het werk hier, maar zeker ook door de ambulante begeleiding.” Ze denkt even na: “Sinds kort heb ik trouwens ook een hondje, ze heet Bobbi, en ik merk ook dat haar nabijheid me goeddoet. Het is heerlijk om samen te wandelen en eropuit te gaan.” Met een glimlach: “En ja, haar aanwezigheid geeft ook weer structuur. Want ze moet toch op tijd uitgelaten worden, hè?”

Begeleider Esther Florijn over Klarina

“Klarina durft haar eigen keuzes te maken nu en probeert nieuwe dingen uit”.

Esther Florijn begeleidt Klarina in haar werk in boerderijwinkel De Deel en zag haar in de afgelopen tijd groeien in haar zelfvertrouwen. Een paar vragen aan Esther over Klarina.

Wat herinner je je nog van jullie eerste contact?

“Klarina werkte er al voordat ik kwam, maar in de afgelopen jaren heb ik haar zien ontwikkelen. In het begin was Klarina onzeker in het werk in de winkel. Ze had het idee dat dingen haar niet zouden lukken of te moeilijk waren. Ze vroeg bij veel kleine dingen om hulp. Bij het eerste contact viel me ook op dat Klarina sociaal is en kan genieten van het contact met anderen. Ze heeft oog voor kleine dingen en houdt ervan om dingen gezellig te maken.”

Aan welke doelen hebben jullie de achterliggende tijd gewerkt? Hoe ging dat?

“We hebben de afgelopen tijd gewerkt aan de structuur van Klarina's dagen. Zo heeft Klarina nu een vaste dag waarop ze in de winkel staat. Ook hebben we gewerkt aan het aangeven van haar grenzen. Hierbij heeft Klarina geoefend in het aangeven van wat haalbaar is. Ze geeft het nu bijvoorbeeld aan als ik de winkel even van haar moet overnemen. Door het regelmatig werken in de winkel heeft Klarina zich ook ontwikkeld in het contact met klanten en is haar zelfvertrouwen gegroeid.”

Waar in zie je dat Klarina positief is veranderd sinds ze hier werkt?

“Ik zie dat in haar inzet en creativiteit. Ze maakt haar eigen keuzes en werkt zelfstandig in de winkel. Ze probeert steeds meer nieuwe dingen uit. Je merkt dat ze zich op haar gemak voelt in de winkel!”

Nieuwkomers en afscheid bij **STICHTING PAROUSIE**

Afgelopen periode zijn er nieuwe gezichten bij gekomen maar hebben er ook mensen afscheid genomen.

Welkom!

ANNEKE BARTEN

Woonassistente

DAPHNE VAN RAVENHORST

Woonassistente

CHRISTIAAN MOL

Begeleider wonen

VIKTOR WIJNAND

Begeleider print- en drukservice

Kopietje (Werk & Training)

AALTJE VISSCHER

RvT-lid

GERNA DRIESSE

Collega Vyrena de Heus over Gerna:

"Het was even schrikken toen Gerna aankondigde een nieuwe uitdaging gevonden te hebben op werkgebied. Zo'n lieve, slimme en meevoelende collega is moeilijk te missen. Gerna heeft ervoor gezorgd dat Kopietje een goedlopende printservice is met een mooie klantenkring en een fijne werkplek waar medewerkers zichzelf mogen zijn en ontwikkelen. Bedankt voor alle fijne jaren en veel succes!"

Groeten van
Vyrena de Heus

**AFGELOPEN PERIODE HEBBEN
AFSCHEID VAN ONS GENOMEN:**

Gerna Driesse - Kopietje W&T

Jan Pieter Roubos - RvT-lid

Hans Overeem - Voorzitter

cliëntenraad

Anneke Drost - Cliëntenraad

JAN PIETER ROUBOS NEEMT AFSCHEID NA ACHT JAAR RVT BIJ PAROUSIE

Nu bijna acht jaar geleden trad ik aan als lid van de Raad van Toezicht van Parousie. Die tijd is snel gegaan voor mijn gevoel, en dat is altijd een goed teken. Het wijst erop dat ik mijn werk met plezier gedaan heb.

Er zijn in die jaren veel dingen veranderd binnen Parousie. Er is een grote kwaliteitsverbetering op gang gekomen en de instanties die daarnaar kijken beamen dat. Het was in 2017/2018 best spannend hoe het zou gaan met Parousie; er waren grote zorgen over een aantal belangrijke zaken en het is heel mooi dat die zorgen konden worden omgebogen.

Parousie heeft zich ontwikkeld tot een meer professionele organisatie met meer aandacht voor de kwaliteit van de zorg en de begeleiding. De financiële situatie en de samenwerking met de cliëntenraad is verbeterd, er is meer oog gekomen voor duurzaamheid en voor fysieke gezondheid, er is meer ambulantisering. Ook is Kopietje erbij gekomen. En de lijst zou nog langer kunnen zijn. Ik heb met veel genoegen meegedacht over de gang van zaken bij Parousie in de vergaderingen met de bestuurder en de Raad van Toezicht, en het overleg met de cliëntenraad. Veel dingen gingen me boven de pet (ik heb geen verstand van geld), maar gelukkig is er veel deskundigheid bij de andere leden, en de samenwerking binnen de raad en met de bestuurder was altijd heel vruchtbaar en prettig.

**"Parousie heeft
zich ontwikkeld
tot een meer
professionele
organisatie."**

Ik denk met dankbaarheid terug aan het samenwerken met Tanny Gunter en Margreet Doorn en aan de fijne contacten met ons helaas zo plotseling overleden RvT-lid Dik Ravenhorst.

Het vergaderen en daarin het beste zoeken voor Parousie, samen met de twee andere leden van de Raad van Toezicht en Bert Houwen en Jorieke Vink ga ik missen, maar ik heb er alle vertrouwen in dat er goed wordt gezorgd. En dan kijk ik vooral omhoog, naar de God van hemel en aarde Die alle dingen in Zijn hand heeft. Ik wens mijn opvolgster Aaltje Visscherveel wijsheid toe, en Gods zegen op het stukje werk dat gedaan mag worden ten bate van Parousie.

En uiteraard wens ik alle bewoners en andere cliënten van Parousie, de medewerkers, de cliëntenraad en de Stichting Vrienden ook alle goeds toe voor de toekomst!

JAN PIETER

ROUBOS

Beeld: Pim van de Beek

"Met dankbaarheid terugkijken op groei, professionalisering en vertrouwen in de toekomst"

“SOMS LUISTER IK ALLEEN MAAR EN KOMT WILMA ZELF AL MET OPLOSSINGEN”

Teunie van Maanen en Wilma Bettink in gesprek over ambulante hulpverlening

In de hal van de kinderopvang is het rustig, alle kindjes zijn bezig. Wilma Bettink (25) heeft nu even tijd om te vertellen over haar werk, studie én de ambulante begeleiding die ze krijgt van Parousie. Over een half uur is haar pauze voorbij, dus gaan zij en ambulant begeleider Teunie van Maanen (46) snel van start. Teunie loopt al jaren samen op met Wilma, “ze heeft soms aan één woord al genoeg”, glimlacht Wilma. Tussen keurig gesorteerde bakken Duplo en een vrolijk prikbord praten ze bij. “Wilma is heel helder in wat ze wil, ze bedenkt een doel en werkt daarnaartoe. Dat vind ik superknap!”

Teunie van Maanen (46) werkt als woonbegeleider bij Stichting Parousie. Daarnaast gaat ze langs cliënten die gebruikmaken van ambulante hulpverlening. Wilma kent ze vanaf de begintijd, toen ze bij Parousie kwam wonen. Teunie gaat op dit moment één keer per week bij Wilma langs.

Wilma Bettink (25) werkt als student medewerker bij kinderopvang Bijdehandjes in Amersfoort. Ze woont op zichzelf in Voorthuizen sinds november 2023, daarvoor woonde ze al een jaar op zichzelf in Harskamp. Wilma heeft anderhalf jaar bij Parousie gewoond, voordat ze op zichzelf ging en ambulante begeleiding ontving. Op dit moment werkt ze vier dagen in de week en volgt ze één dag in de week een versnelde opleiding tot gespecialiseerd pedagogisch medewerker, niveau 4.

Kennismaking en wonen bij Parousie

Teunie werkt als ambulant begeleider, samen met nog twee vaste medewerkers en twee invalkrachten.

Teunie: “Je bent eerst een poosje door Anita begeleid, toch? Eerst zagen we je twee keer in de week, nu nog maar één keer. Als je dringende vragen hebt, bel of app je me soms weleens. We kennen elkaar inmiddels wel goed, hè?”

Wilma: “Ja echt wel, je weet inmiddels precies hoe ik in elkaar steek, dat vind ik wel fijn. Je haalt het beste in me naar boven, soms luister je alleen naar me, andere keren stel je vragen of geef je me een duwtje in de goede richting.”

Wilma kwam bij Parousie te wonen via een spoedplaatsing. **Wilma**, met een glimlach: “Van de één op andere dag zat ik er. In het begin dachten we dat het met zes weken wel weer goed zou zijn, maar uiteindelijk heb ik anderhalf jaar bij jullie gewoond. Ik weet nog dat ze me voor de keuze stelden: ‘Nu terug? Of wil je echt iets aanpakken en je toekomst vorm

gaan geven?’ Dat laatste werd toen mijn doel en daar ben ik voor gegaan, om dingen structureel anders aan te pakken.”

Of wil je echt iets aanpakken en je toekomst vorm gaan geven?

Teunie: “En daar heb je hard aan gewerkt. Ik weet nog dat één van de eerste doelen die je stelde, was: ‘Ik wil mijn motorrijbewijs halen’. Dat doel had te maken met zelfbewustzijn, onafhankelijkheid ook. Je behaalde het al voordat je bij ons vertrok en op jezelf ging. Dat vond ik zó knap! Het zegt ook iets over jouw drive om zelfstandig te zijn en je ergens voor in te zetten. ‘t Is trouwens maar goed dat je het toen wilde, nu zou je er de tijd niet meer voor hebben!”

Opleiding en werk nu

Wilma: “Nu heb ik inderdaad heel andere doelen. En ik vind het fijn dat je me daarbij helpt. Toen ik twijfelde over mijn vorige baan, bij een verfspuiterij, heb ik dat met je gedeeld. En toen ik zelf voorstelde om met kinderen te werken en een opleiding te volgen, stimuleerde je me gelijk: ‘Ja, moet je zeker doen, dat past bij je!’ Dat vond ik echt fijn. Want het was ook spannend om nieuwe dingen te beginnen, maar ik houd ook wel van die uitdaging.”

Teunie: “Ik weet nog dat we samen online naar opleidingen en werkplekken hebben gezocht. Ik zag je dit werk wel doen. Samen hebben we uitgeschilderd hoe dat eruit zou komen te zien. En nu werk je hier, prachtig hè? Op dit moment zijn de doelen die we met elkaar geformuleerd hebben vooral gericht op de balans tussen werk, vrije tijd en opleiding. En daarnaast heb je ook je huishouden nog te runnen. In de eerste fase waren de doelen vooral gericht op het ‘op jezelf wonen’. Nu is tijd nemen voor ontspanning bijvoorbeeld een belangrijk punt, je doet een pittige opleiding en werkt veel, dat vraagt een hoop van je. Ik zie ook hoeveel je doet voor anderen, bij je ouders in de tuin werken, helpen met klussen; je moet ook jezelf niet vergeten. Als jij ergens voor gaat, is het kiezen op elkaar en gaan!”

Wilma schiet in de lach. “Stilzitten is gewoon niets voor mij. Dit werk past daarom ook bij mij, het is niet snel eentonig. Alle kinderen zijn anders, geen dag is hetzelfde, je hebt contact met ouders, kinderen en je collega’s. Het mooiste vind ik trouwens wel dat je lang oploopt met een kind en dus echt iets voor zijn of haar toekomst kunt betekenen.”

Teunie: “O, wat mooi verwoord! Zo heb ik het nooit eerder bekeken, maar je bent inderdaad voor de kinderen op de BSO of kinderdagopvang een belangrijke schakel. Mooi is dat! Ik zie ook dat je door je werk hier groeit in zelfstandigheid. Je komt zekerder over. Werk is ook een belangrijk onderdeel van je leven. Als dat goed loopt, geeft dat veel positieve energie. Dat merk ik aan je. Dat geldt trouwens ook voor je woonomgeving, je zit nu op je plekje, toch?”

“Als jij ergens voor gaat, is het kiezen op elkaar en gaan!”

Wilma: “Jazeker, ik woon in Voorthuizen met plezier. Via mijn zus, die ging trouwen, kwam ik terecht op mijn huidige kamer. Het is fijn als je ergens een thuis hebt waar je je gewoon goed voelt. Na de verhuizing zijn we ook gaan minderen in het aantal uren ambulante begeleiding.”

Toekomstdoelen

Wilma: “In de toekomst zou ik nog wel graag een eigen huisje of appartement voor mezelf willen. Huisje-boompje-beestje, zeg maar. Daar spaar ik ook voor en ik hoop dat het behalen van mijn opleiding daar ook bij helpt. Dat is nu één van de doelen die ik mezelf gesteld heb, maar daar ben je niet 1-2-3.”

Teunie: “Op dit moment focus je op je werk en studie. Pas keken we in oude verslagen, weet je nog? De oude dingen, waar je ooit mee liep, zijn meer naar de achtergrond verschoven. Dat is echt iets om trots op te zijn.”

Wilma: “Het is tenslotte ook de bedoeling dat ik het uiteindelijk helemaal alleen doe en onze gesprekken niet meer nodig zijn.”

Teunie: “Ik ken je inmiddels goed, je bent een open boek voor me. Soms hoeft ik niet eens mee te denken, maar kom je al pratend zelf tot oplossingen, dat is natuurlijk het mooist. Ik probeer je praktisch te helpen, maar veel weet je zelf ook al.”

Wilma: “En af en toe zeg je gewoon even: ‘Joh Wilma, dit kun jij gewoon’. Die steun geeft me altijd weer moed, dat heeft ieder mens soms even nodig. Ik hoop dat de ambulante begeleiding op den duur afgebouwd kan worden, maar nu is het vooral nog heel fijn dat iemand met me meekijkt en me stimuleert. Zodat ik weer verder kan!”

Advies van Wilma

Wilma: “Ik zou andere cliënten of bewoners nog mee willen geven dat er veel meer mogelijk is dan je denkt! Ik heb zelf bij Parousie gewoond en krijg nu ambulante begeleiding. Ik wens anderen toe dat ze ook een duidelijk doel hebben waar ze aan kunnen werken en dan zul je merken dat er veel gaat veranderen! Dat klinkt misschien standaard, maar ik zie bij anderen dat ze soms in een cirkel blijven ronddraaien, die neiging begrijp ik supergoed. Maar als je niet weet waar je naartoe wilt, is het ook lastig om daaruit te komen. Ik heb ervaren dat je met goede hulp, duidelijke doelen en een positieve houding veel verder komt dan je van tevoren zelf soms denkt! En dat besef gun ik iedereen.”

Greet Bettink over dochter Wilma:

“Als moeder kijk ik met veel dankbaarheid terug op het traject dat Wilma heeft doorlopen. Destijds was een zware tijd, voor haar én ons als gezin. Toen Wilma bij Parousie terechtkon, voelde dat als een opluchting. Ze heeft daar anderhalf jaar gewoond, en in die periode is ze enorm gegroeid. Wilma vertrok als puber en keerde terug als een zelfstandige jonge vrouw. Dankzij de begeleiding bij Parousie kon Wilma deze ontwikkeling doormaken. Ze kreeg haar leven weer op de rit, zowel persoonlijk als op haar werkplek. Wilma leerde wat belangrijk voor haar is, zoals haar privacy bewaren en het opbouwen van een eigen leven in haar eigen woning.”

Trots op Wilma's doorzettingsvermogen

“Ik ben heel trots op Wilma. Als ze iets wil, zet ze zich er volledig voor in. Dat heb ik altijd in haar bewonderd. Het is mooi om te zien hoe ze die kracht gebruikt om zichzelf te ontwikkelen, ondanks de uitdagingen die ze tegenkomt.”

BELEIDSMEDEWERKER van gemeente Ede **LISANNE DE WIJN** over ambulante hulp

LISANNE

DE WIJN

Beeld: Eigen collectie

Wie ben je en wat houdt je functie in?

Hallo! Graag stel ik mezelf even voor. Ik ben Lianne de Wijn en werkzaam als senior medewerker WMO bij de gemeente Ede. Dit doe ik samen met mijn collega's Wilmi Egelmeers en Lianne Huisman. Zij zijn met name betrokken bij de algemene WMO en ik richt me vooral op beschermd wonen, maatschappelijke opvang en woonurgentie. Je kunt ons zien als de verbinder tussen uitvoering en beleid. Ons werk bestaat uit het optimaliseren en verbeteren van werkprocessen, het samenwerken met zorgaanbieders en het coachen van collega's. Dit alles ten behoeve van de kwaliteit van de zorg voor de inwoners!

Hoe kijk jij naar mensen met een psychische kwetsbaarheid?

Mensen met een psychische kwetsbaarheid staan soms voor grotere uitdagingen in het leven. Door een psychische kwetsbaarheid kunnen dagelijkse dingen al (te) veel vragen. Naast die psychische kwetsbaarheid probeer ik vooral te kijken naar iemand als persoon. Ik geloof er namelijk in dat iedereen zijn eigen talenten en kwaliteiten heeft. Ook met een extra uitdaging kun je alsnog op een passende manier vormgeven aan je leven. Als je de focus maar houdt op dat waar je goed in bent, dat waar je kracht ligt en vooral dat waar je blij van wordt.

Wat is de visie van de gemeente Ede als centrumgemeente op de ambulante hulpverlening aan psychisch kwetsbare inwoners?

We willen hulp en ondersteuning goed en laagdrempelig organiseren. Dat start bij preventie en voorzieningen in de sociale basis. Pas daarna komt geïndiceerde zorg in beeld, ambulant waar dat kan en andere zorg waar dat moet. Alle ondersteuning zo tijdelijk als dat kan en gericht op het weer zelfstandig laten functioneren van mensen.

Wat is het voordeel van ambulante hulp ten opzichte van beschermd wonen?

Alles wat je in je eigen omgeving organiseert, draagt bij aan zoveel mogelijk functioneren en participeren in de maatschappij. Het zorgt er voor hetgene wat wel zelfstandig lukt, ook goed zelfstandig gedaan kan worden. Je bent soms meer op jezelf of je omgeving aangewezen, maar dat zorgt er ook voor dat je op zoek moet en gaat naar oplossingen. Als je hierin positieve ervaringen kan opdoen, zorgt dat voor meer zelfvertrouwen en vergroot je je eigen kracht. Je kunt altijd meer dan je denkt. Ook al gaat dat soms met kleine stapjes, elke stap is er toch weer één.

Hoe komt het dat er uitbreidingen zijn op dat gebied en welke ontwikkelingen zien jullie hierin voor de komende drie jaar?

We zien dat inwoners zelf het liefst, waar dat kan, in hun eigen omgeving willen blijven wonen. Ook thuis kan ondersteuning georganiseerd worden, met toch dat vangnet van bijvoorbeeld een bereikbaarheidsdienst waar inwoners 24/7 op kunnen terugvallen. De vraag naar het wonen met begeleiding, beschermd thuis, neemt al enige jaren toe en je ziet dat er meer initiatieven ontstaan vanuit het zorglandschap die gericht zijn op beschermd thuis. Alhoewel we niet helemaal in de toekomst kunnen kijken, lijkt er in verhouding steeds meer beschermd thuis gevraagd te worden en minder beschermd wonen.

Wat wil je verder nog kwijt?

We moeten het echt samen doen. Als gemeente willen we onze inwoners zo goed mogelijk ondersteunen met de financiële middelen die we daarvoor krijgen. Daar hebben we onze zorgaanbieders echt bij nodig!

“Naast die psychische kwetsbaarheid, probeer ik vooral te kijken naar iemand als persoon.”

Tekst: Vyrena de Heus
Beeld: Hans Overeem

Interview met Hans Overeem: “Het werk voor de cliëntenraad was een voorrecht, maar het is tijd om afscheid te nemen.”

Hans Overeem is een man met een schat aan ervaring, zowel als voormalig politieofficier als in zijn rol als voorzitter van de cliëntenraad (CR) bij Parousie. Op tachtigjarige leeftijd heeft hij besloten een stap terug te doen. In dit interview reflecteert hij op zijn tijd als voorzitter, de waarde van de cliëntenraad, en zijn hoop voor de toekomst van Parousie.

Kun je iets vertellen over de cliëntenraad en jouw rol daarin?

“De cliëntenraad is er om de belangen van de cliënten te behartigen en ervoor te zorgen dat hun stem gehoord wordt. Het managementteam (MT) van Parousie doet dat natuurlijk ook, maar er moet altijd een onafhankelijke en algemene stem zijn die kijkt naar de bredere belangen van de bewoners. De CR is niet alleen verplicht, maar speelt ook een cruciale rol als klankbord voor bestuurder en manager. We komen ongeveer vier à vijf keer per jaar bij elkaar, vaak met de bestuurder, Bert, erbij. Hij vraagt ons dan om advies over onderwerpen zoals de herstructurering van zorg of de jaarcijfers. Wij bespreken die zaken en werken een advies uit dat van invloed kan zijn op het beleid.”

Wat is het belangrijkste doel van de cliëntenraad, volgens jou?

“Het doel van de cliëntenraad is tweeledig: enerzijds willen we dat de zorg goed is en blijft voor de bewoners, anderzijds willen we ook dat het bestuur en het management daadwerkelijk luisteren naar wat er leeft onder de bewoners. Als er iets verandert in de zorg of als er een nieuwe bestuurder komt, geven wij ons advies. Maar we kijken ook naar het grote plaatje, zoals de jaarcijfers, en geven daar onze visie op. Het belangrijkste is dat er altijd een open gesprek is, een harmonieus overleg tussen de verantwoordelijken, managers, en ons als raad. Vanuit mijn ervaring weet ik dat dit de meeste resultaten oplevert.”

“Het belangrijkste is dat er altijd een open gesprek is, een harmonieus overleg.”

Hoe ben je in de cliëntenraad terechtgekomen?

“Ik ben inmiddels een aantal jaar met pensioen en heb mijn carrière bij de politie als officier afgerond. Na mijn pensioen ben ik betrokken geraakt bij verschillende cliëntenraden, maar ook in andere gemeentelijke en kerkelijke functies. Eind 2018/begin 2019 werd ik benaderd door Tanny, die vroeg of ik voorzitter wilde worden van de cliëntenraad van Parousie. Ik kende Parousie al van een muziekavond die ik had meegemaakt, en was geraakt door het werk dat ze doen. Er zijn mensen die door verschillende omstandigheden, vaak psychische, in een kwetsbare positie verkeren. Parousie biedt hen een veilige plek, waar ze zich thuis kunnen voelen, en ik vond dat een heel waardevolle zaak, zeker met de christelijke achtergrond die het werk met zich meebrengt.”

Je hebt aangegeven dat je stopt als voorzitter. Wat is de reden voor je besluit?

“Ik doe dit werk nu ruim vijf jaar, en alles komt een keer ten einde. Ik ben net tachtig geworden en ik wil nu de stap nemen om te stoppen. Het werk als voorzitter heb ik met veel plezier gedaan, maar ik vind het belangrijk om op tijd de keuze te maken om af te treden. Ik wil weggaan voordat de gemeente ‘amen’ zegt tegen me, zoals ze zeggen. Het is een mooi moment om afscheid te nemen.”

Heb je misschien een anekdote of een bijzonder moment dat je nog bijstaat?

“Ja, zeker. Iets wat ik echt fijn vond was dat we als cliëntenraad besloten om één keer per jaar iets voor de bewoners te doen. In de zomer hebben we toen ijs uitgedeeld.

Dit was niet alleen voor de bewoners, maar ook voor de medewerkers en andere betrokkenen. Als cliëntenraad zijn we voor veel mensen vrij onzichtbaar, en we wilden iets tastbaars doen om onze betrokkenheid te laten zien. Het was een simpel gebaar, maar het gaf de bewoners en het personeel echt een glimlach.”

Wat is jouw wens voor Parousie en de bewoners voor de toekomst?

“Mijn grootste wens is dat de bewoners, als ze later terugkijken op hun tijd bij Parousie, kunnen zeggen dat het een goede tijd voor hen is geweest. Dat ze zich daar veilig en geholpen hebben gevoeld, ondanks hun moeilijkheden. Voor Parousie zelf hoop ik dat ze in staat blijft om te functioneren, zelfs met de veranderende landelijke zorgbeleid. De zorgwereld verandert snel, en het zou fantastisch zijn als ze vanuit hun christelijke identiteit door kunnen gaan met het bieden van waardevolle zorg. Mensen die sociaal of psychisch in de knoop zitten, verdienen een plek waar ze kunnen herstellen en weer op de rit kunnen komen. Ik vind dat heel belangrijk.”

Tot slot, wil je nog iets zeggen over de openstaande vacature binnen de cliëntenraad?

“Ja, de vacature voor een lid wordt nu opengesteld. Het werk is uitdagend, maar ontzettend belangrijk. Wie de rol ook overneemt, ik hoop dat diegene zich met dezelfde passie en zorg inzet voor de bewoners en het management van Parousie. Het is een mooie taak om voor de cliënten op te komen en het beleid met elkaar vorm te geven.”

Word lid van de cliëntenraad!

Onder de cliëntenraadsleden is onlangs een nieuwe voorzitter aangesteld vanuit de bestaande leden en Anneke Drost heeft de raad afgelopen jaar verlaten. Een mooi moment om ons team verder te versterken! Daarom zijn we op zoek naar een betrokken nieuw lid voor de cliëntenraad.

Wil je meedenken en meepraten over belangrijke zaken die cliënten aangaan? Neem dan contact op met Tonnis (t.a.vandijk@wxs.nl) of Trudi (t.vanvelthuisen@parousie.nl) voor meer informatie.

Samen maken we het verschil!

Parousie bedankt Hans en Anneke hartelijk voor hun inzet en bijdrage aan de cliëntenraad in de afgelopen periode!

Groeten uit Scherpenzeel

Bij het kerstpakket zit voor de medewerkers een boekje, *Gelderland leven & letteren*. Dit boekje ligt ook op elke huiskamer van Parousie. Het is een boekje vol foto's en gedichten. Onderdeel van een serie over de provincies met monumentale gebouwen die een maatschappelijke functie hebben.

Met de opgevouwen groeten uit Scherpenzeel

Deze zomer kun je
met een beetje beleid
gerust op reis gaan
zonder moeilijk afscheid

Wrik met uw hand
onder de rand
vanaf het valleikanaal
Dit komt best nauw:
til het omhoog en vouw
tot aan de sportzaal
Leg zachtjes dan
het stuk dorp van
de Stationsweg richting Oosteind
Vouw het zó dicht
dat het park boven ligt
waar de zon meestal schijnt

Vouw het geheel netjes
tot broekzakformaat
Dan is ons dorpje altijd dichtbij
waar je deze zomer ook heen gaat

Anne-Roos van der Meijden

Meijden, A. van der, in:
Stadsgedichtenbundel 2019,
Kontrast, Oosterbeek, 2019.

Ook Parousie staat hierin
(pagina 46 en 47) met een foto
en een mooi gedicht. Dit gedicht
is gemaakt door de stadsdichter
van Scherpenzeel, Anne-Roos
van der Meijden.

Veel plezier met de opgevouwen
groeten uit Scherpenzeel.

**Nieuwsgierig geworden en
wilt u het boekje aan iemand
cadeau doen?**

**Het boekje is te koop in onze
boerderijwinkel voor € 20,-.**

*Wij wensen u
goede kerstdagen en een
gezegend nieuwjaar toe*